

Трѣ Версиникия

Юнското слънце изгрѣваше вече, когато ханъ Крумъ излѣзе отъ шатъра си и хвърли погледъ надлъжъ и наширъ изъ аула, разположенъ въ боенъ редъ при Версиникия. Тамъ далече се виждаха крепостнитѣ стени на Адрианополъ, оградени здраво отъ войскитѣ му, начело на които той остави брата си Чоки да го обсажда, а самъ ханъ Крумъ потегли надолу, за да присрещне ромейския императоръ Михаилъ Рангави.

При българския ханъ се приближи кавханъ Кормиша и почтително поздрави своя вождъ:

— Богъ Тангра да ти дарява здраве, господарю! Починахте ли добре тая нощъ?

— Не спяхъ много, кавхане! Въ вражеска земя сме, мога ли да бжда напълно спокоенъ? Ето: вижъ отсреща войската на нашия врагъ — десетъ пѣти е по-голѣма отъ нашата. Коварството на ромеитѣ е страшно. Дебнатъ ни. Змията още не смазана. Азъ зная какво искатъ тѣ — да ги нападнемъ, но това нѣма да стане. Войската ни е по-малобройна и въ равнина, ако излѣземъ, нѣма да сполучимъ. Хитра лисица е тоя Рангави, знае той, че не бива да дойде насамъ въ хълмитѣ, защото ще му устроя такава клопка,

че да ме помни. Мисля, че ромеитѣ не сж забравили още Върбишкитѣ тѣснини. А слънцето петнадесетъ дни мѣчи войската ми. Бездействието ги дразни, очакването ги безпокои. Не сж научени тѣ да чакатъ вразитѣ, но съ такъвъ коваренъ врагъ, трѣбва да бждемъ внимателни.

Кавханъ Кормиша загледа своя военачалникъ въ очитѣ. Въ ханскитѣ рѣже бѣше сѣдбата на цѣлата българска войска, готова да го следва и да се бие до смъртъ. Кормиша се приближи до хана и му пришепна:

— Имамъ известия, господарю!

— Кажи, Кормиша.

— Снощи дойде при мене единъ византийски войникъ, плененъ отъ стражитѣ ми при хълма. Разказва ми, че ромеитѣ изгубили търпение да чакатъ. Много били и видѣли, че нашата войска е по-малобройна, та настоявали да ни нападнатъ. Дори единъ отъ военачалницитѣ имъ дръзналъ да се опълчи срещу императора си и му рекълъ: „До кога ще стоимъ и ще гинемъ? Прѣвъ ще вдигна рѣка въ името Божие и нека войската ромейска да трѣгне срещу Крума. Ние ще победиме, защото сме десетъ пѣти повече отъ българитѣ!“ . . .